

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 004949 19 Кж
Бања Лука, 05.11.2019. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Обрена Бужанина, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Ц.С., због кривичног дјела угрожавање јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Добоју и браниоца оптуженог, адвоката Г.Б. из Ш., изјављеним против пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 К 004949 18 К од 13.12.2018. године, у сједници вијећа одржаној дана 05.11.2019. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног јавног тужиоца у Добоју и браниоца оптуженог Ц.С., те се потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 004949 18 К од 13.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 004949 18 К од 13.12.2018. године, оптужени Ц.С., оглашен је кривим да је починио кривично дјело угрожавање јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године, те му је на основу члана 61. став 1., 2., и 3. КЗ РС, изречена мјера безбједности забране управљања моторним возилом "Б" категорије у трајању од 1 (једне) године. Истом пресудом, на основу члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, 91/17 и 66/18, у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је ослобођен дужности накнаде трошкова кривичног поступка, те је на основу члана 108. став 3. ЗКП РС, оштећени упућен да имовинско-правни захтјев остварује у парничном поступку.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено изјавили окружни јавни тужилац у Добоју и бранилац оптуженог. Окружни јавни тужилац жалбу је изјавио због одлуке о кривичној санкцији, побијајући висину изречене мјере безбједности, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се

оптуженом изрећи мјера безбједности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у дужем трајању.

Бранилац оптуженог адвокат Г.Б. из Ш., жалбу је изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка и због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се оптуженом, примјеном одредбе члана 38. КЗ РС, изрећи блажа санкција.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбе тужиоца и браниоца оптуженог, одлучено је као у изреци ове пресуде, из сљедећих разлога:

Неосновани су жалбени приговори бранилаца да је првостепени суд починио битну повреду одредаба кривичног поступка, јер је, насупротив жалбеним наводима, на страни 3. и 11. образложења побијане пресуде, наведено да је тужилац измјенио оптужницу. Притом, супротно наводима из жалбе, та измјена оптужнице је у складу са одредбом члана 290. ЗКП РС, јер је тужилац оцјенио да изведени докази указују да се измјенило чињенично стање изнесено у оптужници.

Надаље, супротно жалбеним приговорима браниоца, у погледу облика виности, побијана пресуда је дала ваљано образложење, јасно дефинишући психички однос оптуженог према основном дјелу, правилно га одређујући као евентуални умишљај, јер се оптужени претходно довео у алкохолисано стање, иако је знао да му предстоји вожња аутом, обзиром на претходни договор са друштвом, па је возио под дејством алкохола и био компромитоване возачке способности, притом је возио брзином већом од 50 км/ч од дозвољене, те је прешао дијагонално на лијеву страну коловоза намјењену за кретање возила из супротног правца, а потом у потпуности напустио коловоз. Дакле, оптужени је прекршио чак три саобраћајна прописа и то: одредбе члана 174. став 1, члана 44. став 1. и члана 39. став 2. ЗООБС на путевима у БиХ, што све заједно представља грубо кршење саобраћајних незгода (а не само вожња под дејством алкохола, како то погрешно сматра жалба), па је поступајући на такав начин, био свјестан да таквом вожњом може угрозити јавни саобраћај и довести у опасност живот људи, па када и поред тога, предузима све те радње у саобраћају, он пристаје на наступање такве последице, односно, пристаје да таква његова радња може угрозити јавни саобраћај и да доведе у опасност живот људи. Тежа последица конкретне саобраћајне незгоде - смрт једног лица је обухваћена његовим нехатом (свјесни нехат), јер је олако држао да до такве, теже последице, неће доћи.

Стога овај суд налази да је у овој кривично правној ствари правилно примјењен Кривични закон и радње оптуженог, онако како су описане у изреци побијане пресуде правилно су квалификоване као кривично дјело угрожавање јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС.

Неосновани су и приговоре жалбе браниоца у основу побијања пресуде због одлуке о кривичној санкцији.

Наиме, правилно су утврђене и у побијаној пресуди образложене олакшавајуће околности на страни оптуженог и то првенствено, његову ранију

неосуђиваност, затим његове породичне прилике јер је ожењен и отац двоје малолетне дјеце, затим лоше имовно стање јер је незапослен, да је и сам тешко повријеђен у незгоди. Разлоге дате у побијаној пресуди у оцјени свих тих околности, овај суд прихвата као ваљане, јер цијенећи законом прописану казну за кривично дјело угрожавање јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС (од двије до дванаест година), за које је оптужени оглашен кривим том пресудом, те степен кривичне одговорности оптуженог и јачину угрожавања, односно, повреде заштићеног добра, овај суд налази да је казна затвора у трајању од 3 (три) године, изречена побијаном пресудом, потребна и нужна мјера казне за остваривање сврхе кажњавања, прописане у одредби члана 28. КЗ РС.

Исто тако, супротно жалбеним приговорима тужиоца, по оцјени овог суда, првостепени суд је правилно закључио да је изрицање мјере безбједности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 1 (једне) године, довољно и да ће се управо овом висином мјере забране, постићи сврха мјера безбједности, прописане одредбом члана 55. КЗ РС.

Како из наведених разлога жалбе окружног јавног тужиоца и браниоца оптуженог нису основане, ваљало је те жалбе одбити као неосноване, на основу члана 327. ЗКП РС и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић